Η Κυριακή τού τυφλού († Μητροπολίτης Σουρόζ Αντώνιος Bloom)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 22 Μαΐου, 2020

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Στὸ τέλος τοῦ σημερινοῦ ἀναγνώσματος, ὑπάρχουν λέξεις ποὺ τὶς προσπερνᾶμε πολὺ συχνά. Ὁ τυφλός λέει στὸν Χριστό, «Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ;» κι ὁ Χριστὸς ἀπαντᾶ «Τὸν ἔχεις δεῖ, εἶναι ἐκεῖνος ποὺ μιλάει μαζὶ σου».
Γιὰ μᾶς, οἱ πρῶτες αὐτὲς λέξεις εἶναι τόσο φυσικές· τὸ πρῶτο γεγονὸς στὴν ζωή μας, τὸ πρῶτο γεγονὸς σὲ μιὰ συνάντηση εἶναι ὅταν δοῦμε ἕνα πρόσωπο, ἀλλά τὶ θαῦμα ἦταν γι’ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ποὺ δὲν εἶχε ξαναδεῖ τίποτα στὸν κόσμο καὶ ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ἄγγιγμα τοῦ ζωοδότη Χριστοῦ, ξαφνικὰ βλέπει! Κι τὸ πρῶτο πρόσωπο ποὺ εἶδε ἦταν ὁ Κύριος καὶ Θεός Του, ὁ Χριστὸς, ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ.

Θυμᾶμαι ἕναν Ρουμάνο συγγραφέα νὰ λέει στὴν βιογραφία του, πόσο καθοριστική, πόσο βαθειὰ ἐντύπωση τοῦ ἔκανε τὸ πρόσωπο τοῦ πρώτου ἀνθρώπου ποὺ θυμᾶται. Θυμᾶται τὸν ἑαυτό του σὰν παιδί, καὶ ἐπάνω του τὸ ἀνείπωτα ὄμορφο πρόσωπο τοῦ πατέρα του ὁ ὁποῖος ἦταν ἱερέας, νὰ τὸν κοιτάζει, μὲ ὅλη τὴν ἀνθρώπινη ἀγάπη, μ’ ὅλη τὴν τρυφερότητα, ὅλο τὸ βάθος μιᾶς ἀνθρώπινης ματιᾶς. Καὶ λέει ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη εἰκόνα του, ἡ εἰκόνα ποὺ ἕνα ἀνθρώπινο πρόσωπο μπορεῖ νὰ ἔχει ὅταν φωτίζεται ἀπὸ μιὰν ἐσωτερικὴ ἀγάπη, μιὰ κατανόηση, ἕνα βάθος καὶ τὴν αἰωνιότητα, μιὰ εἰκόνα Θεοῦ. Ἐδῶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶδε τὸν Θεὸ μὲ τὰ χαρακτηριστικά Ἐκείνου ποὺ ἦταν Θεὸς καὶ ποὺ εἶχε γίνει Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου.

Θὰ ἤθελα νὰ ἑστιάσω τὴν προσοχή σας σὲ κάτι διαφορετικό. Σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωση ποὺ διαβάζουμε στὴν ἱστορία τοῦ παραλυτικοῦ ποὺ θεραπεύτηκε ἀπὸ τὸν Χριστό· καὶ ἡ Ἐκκλησία, ψάλλοντας ὕμνους στὸν Θεὸ γι αὐτή τὴν περίπτωση λέει, «Καθὼς αὐτὸς ὁ ἄνδρας δὲν βρῆκε κανέναν νὰ δείξει ἔλεος, συμπόνια, ἐνδιαφέρον, ὁ Υἱὸς τῆς Μαρίας, ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἔσκυψε νὰ τὸν συναντήσει στὴν ἀνάγκη του» Ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν βρῆκε ἄλλον ἄνθρωπο νὰ τοῦ δείξει εὐσπλαχνία, νὰ δείξει συμπόνια, νὰ τὸν νοιαστεῖ, ὁ Θεὸς ἦλθε σ’ αὐτόν. Τώρα ζοῦμε σ’ ἄλλη ἐποχή, ζοῦμε σὲ καιροὺς ποὺ ὁ Θεὸς ἔχει πράγματι γίνει ἄνθρωπος καὶ ζεῖ ἀνάμεσα μας, κι ἀκόμα περισσότερο: μᾶς ἔκανε ζωντανὰ μέλη τοῦ σώματος Του, μιὰ σαρκωμένη, συγκεκριμένη παρουσία τῆς Ἐνσάρκωσης Του, ναοὺς τοῦ Πνεύματος, τόπο τῆς Παρουσίας Του. **Τώρα κάθε ἄνθρωπος ποὺ βρίσκεται σὲ ἀνάγκη μπορεῖ τὴν ἴδια στιγμὴ νὰ βρεῖ στὸν καθένα ἀπὸ μᾶς κάποιον ποὺ κινεῖται ἀπὸ συμπόνια**, ποὺ ἔχει μάθει τὸ ἔλεος καὶ κατάλαβε ἀπὸ τὸν Θεὸ ποὺ ἔγινε ἄνθρωπος, καὶ τὴν ἴδια στιγμή, ταυτόχρονα, καθὼς μᾶς συναντᾶ, **θὰ μποροῦσε νὰ δεῖ τὴν**

ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στὰ μάτια μας, καὶ νὰ ἀντιληφθεῖ, τὴν ἐνεργή, ἐφευρετική, δημιουργικὴ ἐνέργεια τῆς θεϊκῆς εὐεργεσίας στὰ λόγια μας καὶ τὶς πράξεις μας.

Ἀπὸ τότε ποὺ ἦρθε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο, ἦλθε καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο ὁ καιρός· ἀλλὰ ὄχι γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀποκόπηκε ἀπὸ τὸν Θεό, ποὺ χωρίστηκε ἀπὸ Αὐτόν, ἔγινε ξένος γι' Αὐτόν, ἀλλὰ μία ὑπέροχη περίοδος ὅπου στὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, σ' ἐκείνους ποὺ ἔχουν ἀνακαλύψει τὸν Χριστό, ποὺ πίστεψαν σ' Αὐτόν, ποὺ ἔγιναν ἕνα μὲ Ἐκεῖνον - ἐκεῖνοι στοὺς ὁποίους ἔχει ἐμπιστευθεῖ τὴν φροντίδα τοῦ κόσμου Του –**οἱ ἄνθρωποι μποροῦν νὰ δεχτοῦν μαζὶ τὴν θεία καὶ τὴν ἀνθρώπινη εὐσπλαχνία καὶ νὰ γνωρίσουν τὴν ἀνθρώπινη συμπόνια, τὴν ἀγάπη, τὴν χαρά.**

Δὲν εἶναι αὐτὸ ἕνα σπουδαῖο κάλεσμα, δὲν εἶναι κάτι ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς κάνει ἱκανούς γιὰ μεγάλα πράγματα; Ὁ χρόνος τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ χρόνος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἕνας, ὄχι μόνο μέσα ἀπὸ τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ μέσα ἀπὸ τὴν μυστηριακὴ σαρκωμένη παρουσία ποὺ ὁ καθένας μας συμβολίζει, ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στὴν σάρκα, στὴν ἀνθρώπινη συμπόνια, στὴν ἀνθρώπινη ἀγάπη, κι αὐτό εἶναι μιὰ σοβαρὴ ἀξίωση καὶ μιὰ πρόκληση ποὺ τὸ Εὐαγγέλιο μ�ς παρουσιάζει. **Ἔχουμε γιὰ τὸν πλησίον μας καὶ γιὰ ὅσους βρίσκονται πιὸ μακριὰ, αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς ἀνθρωπιᾶς;** Νέα ἀνθρωπιά, νέα πλάσματα, νέοι ἄνθρωποι μὲ μιὰ φρεσκάδα μιᾶς ζωῆς ἀνακαινισμένης, τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ καλούμαστε να γίνουμε.

Ἄς προβληματιστοῦμε πάνω σ' αὐτό, ἄς πάρουμε μιὰ ἀπόφαση, ἄς κάνουμε μιὰ κίνηση κι ἄς γίνουμε μιὰ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ὄχι μόνο μὲ τὴν ἀγάπη νὰ λάμπει στὰ μάτια μας, ὄχι μόνο μὲ τὰ λόγια ποὺ θὰ ποῦμε, ἀλλὰ ἐπίσης σὲ κάθε ἐνέργεια καὶ πράξη, τότε ὁ ἀνθρώπινος χρόνος θὰ γίνει ἡ ἡμέρα τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου. Ἀμήν

Χριστός Ἀνέστη!

Ἀληθῶς Ἀνέστη!

(Πηγή καί Ἀπόδοση Κειμένου: agiazoni.gr*)*